

**COAST TO COAST
BOTOND RÉSZEGH**

COAST

TO

BOTOND RÉSZEGH

text by
BENEDEK TOTTH

translated by
OWEN GOOD

COAST

COAST TO COAST

Thanks to the good, old Jaguar XJ which was about to leave me in the lurch several times but it never did.

My friend and I had been planning the trip following Kerouac's footsteps for years but it was not actually the reason why we set off. Simply and bluntly, we wanted to see America. In the beginning I wanted to shoot some photos on Route 66 but soon I had to realize that I was too much influenced by the legends around it. So I decided to forget Kerouac and what I had read and heard about the topic. I wanted to see America with my own eyes.

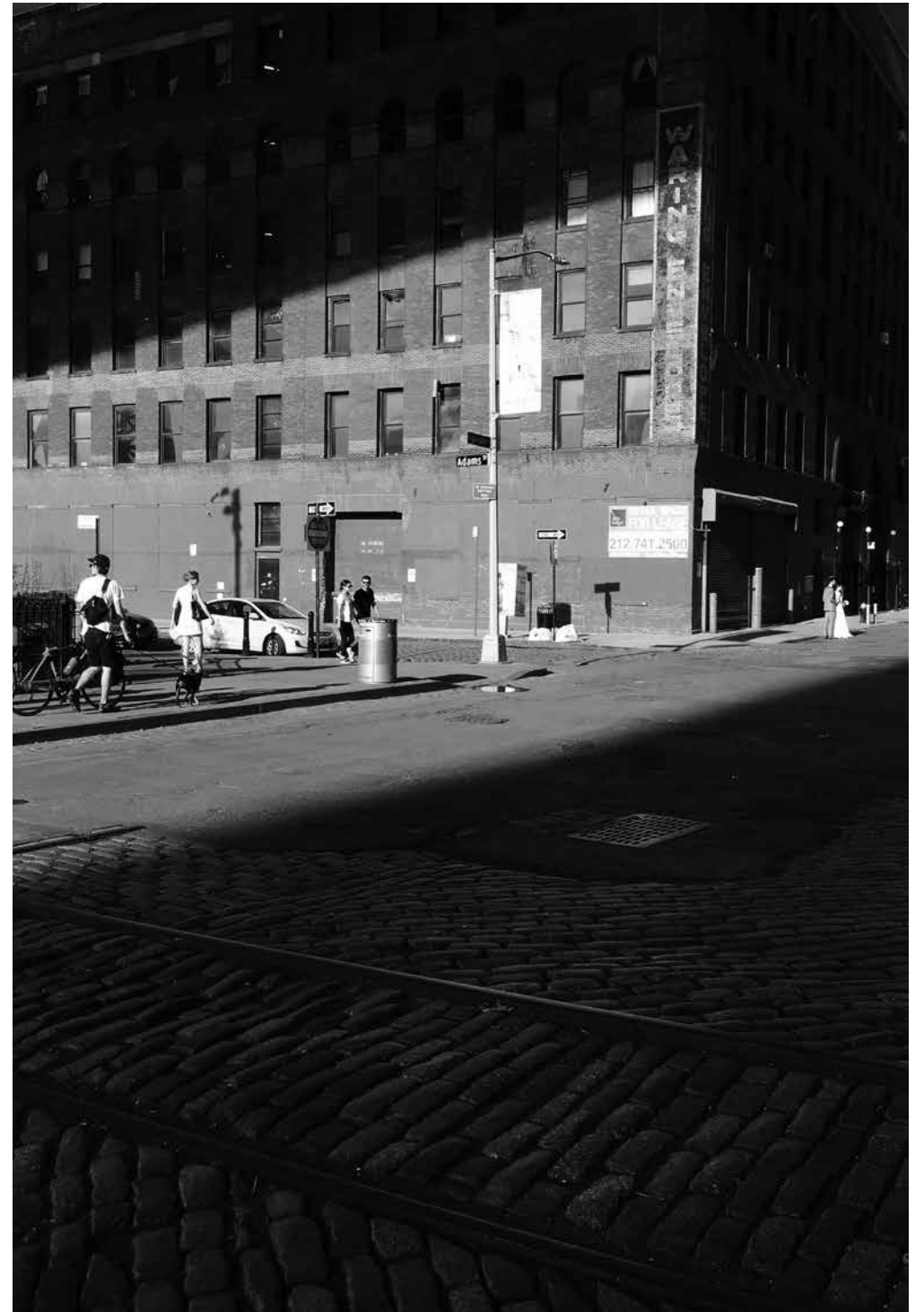
Soon after setting off from Chicago along Route 66, I had to realize that my initial plans were crumbling to dust with each mile, so my first plan elaborated for Route 66 had turned into a Coast to Coast plan: 66 pictures from the Atlantic Ocean (Coney Island) to the Pacific Ocean (Santa Monica Pier).

The pictures are not organized into a geographically accurate order. Only the first and the last pictures have a well-defined position in the series. The main ordering criterion for the rest of photos is the atmosphere of the journey. And the feeling of intensity. For example, in Europe nobody asks you 'heading east or west?' People are much more interested in a city or a country. This is something I understood during the journey.

Most of the pictures were taken from my car. I did not want to create a series on sociocultural phenomena; the only thing I wanted to capture was the joy of travel. And sometimes, maybe, the feeling of solitude.

With a hindsight, if I had been faithful to my initial idea to "follow Kerouac's footsteps" the whole journey would have been a failure. Because what he writes about is already not there. And this is normal. Time never stops, even if we are sometimes gripped by nostalgia. The circle has closed. (B. R.)

COAST TO COAST

Köszönet Robinak és a jó öreg Jaguar XJ-nek, amely többször cserben akart hagyni, de aztán mégsem tette!

Kerouac nyomán barátommal éveken át tervezgettük az utat, ám úgy vélem, tulajdonképpen nem ezért keltünk útra. Egyszerűen látni akartuk Amerikát. Eleinte csak a 66-os útról akartam fényképeket készíteni, de hamar rájöttem arra, hogy túlságosan befolyásolnak a hozzá fűződő legendák. Ezért úgy döntöttem, elfelejtem Kerouacot és mindazt, amit a témáról olvastam, hallottam. Saját szememmel akartam látni Amerikát. Chicagóból a 66-os úton elindulva csakhamar szembesültem azzal, hogy kezdeti terveim a megtett mérföldekkel együtt sorra porrá válnak. Így történt, hogy a Route 66-re kidolgozott tervem Coast to Coast tervvé alakult: 66 kép az Atlanti-óceántól Coney Island) a Csendes-óceánig (Santa Monica Pier). A képek nem rendeződnek földrajzilag

pontos sorrendbe, csupán az első és az utolsó fotók helye kötött. A többi fénykép esetében a fő rendezési szempont az út hangulata. És az erőteljesség érzése. Például, nálunk, Európában, senki sem azt kérdi: „heading east or west?” – hanem inkább egy város vagy egy ország felől érdeklődnek. Ezt az úton érttettem meg. A képek nagy része autóból készül. Nem társadalmi jelenségekről szóló sorozatot akartam létrehozni, csupán az utazás öröme foglalkoztatott, azt akartam megragadni. És néha, talán, a magány érzését. Ha az ember ilyen gyorsan utazik át egy ekkora országon, óhatatlanul Tolsztoj jut eszébe, aki azt kérdezi, hogy amióta az utazás felgyorsult, mihez kezdünk a felszabadult időnkkel? Tulajdonképpen, ha ragaszkodtam volna kezdeti elképzelésemhez, és mindenáron „Kerouac nyomán” akartam volna járni, az egész utazás kudarcba fulladt volna. Hiszen már nem az vár ott, amiről ő írt. És ez így természetes. Az idő nem állt meg, csak mi vagyunk hajlamosak a nosztalgiára. Körbeértem. (R. B.)

FOR USE AS A
MOTOR FUEL ONLY
**CONTAINS
LEAD**
(TETRAETHYL)

NOV 20 10 30 AM '10

The Wine
NOW ON
815-476-1

ROUTE
66
Holly's
THE HISTORY OF THE
BUSINESS
BERRY FOOD
TRUCKS FROM
A COUNTRY STORE
TO THE FUTURE

140

SOAP

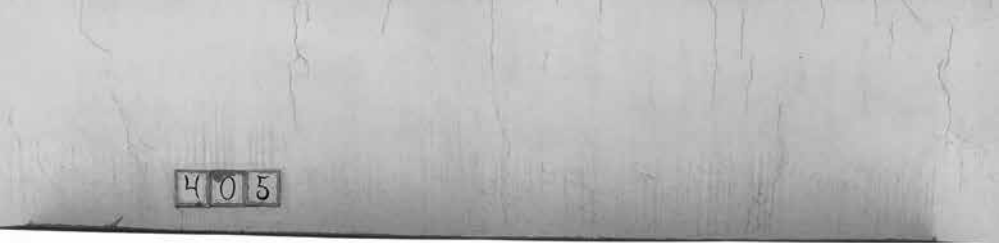
BLEACH

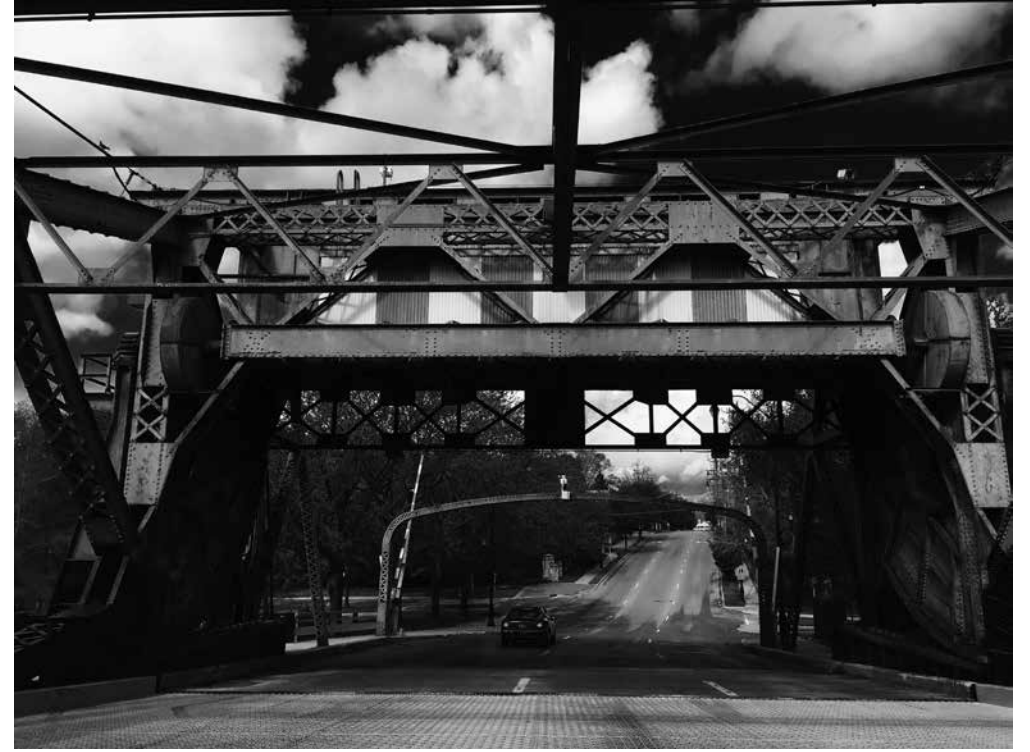
SOFTENERS

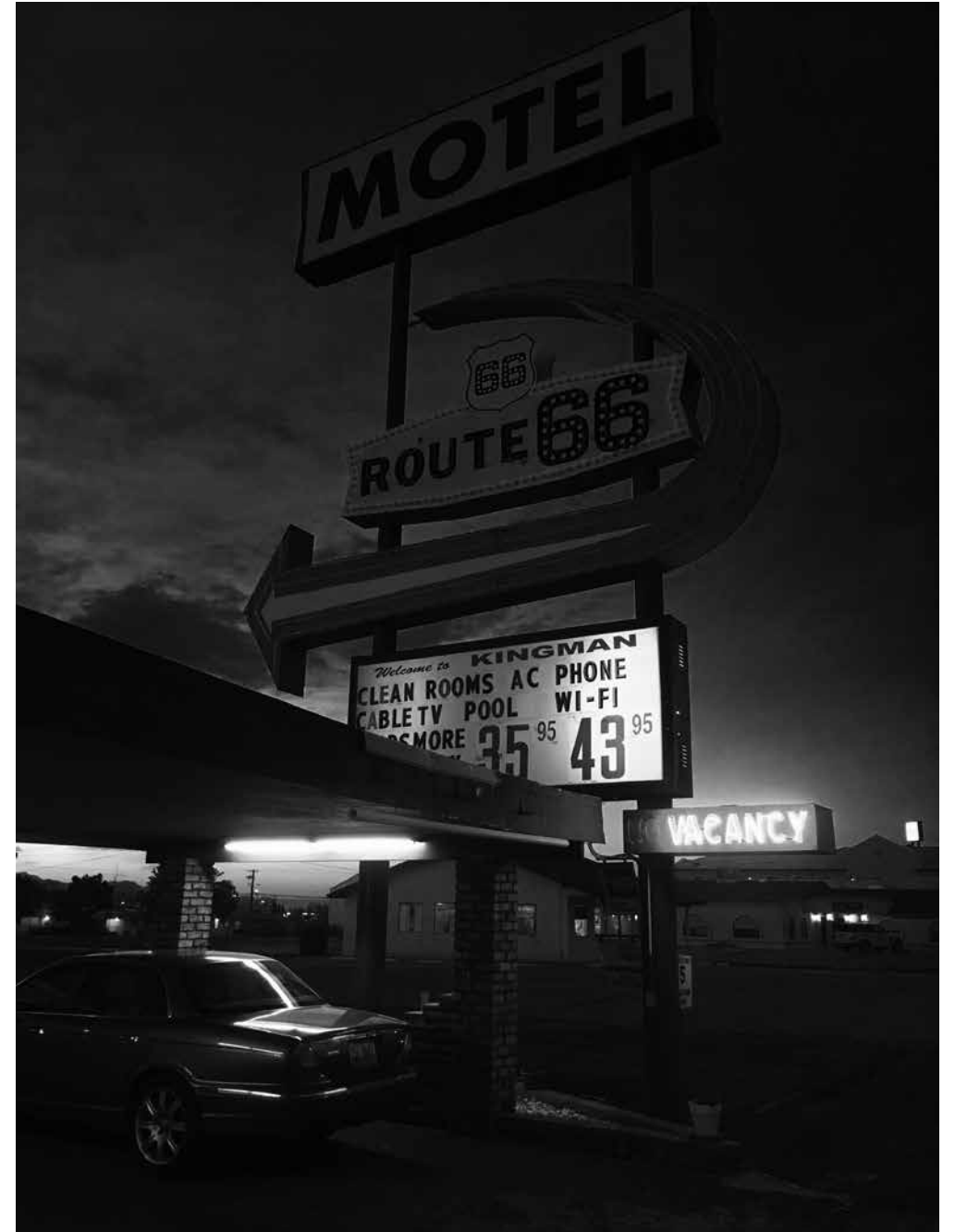

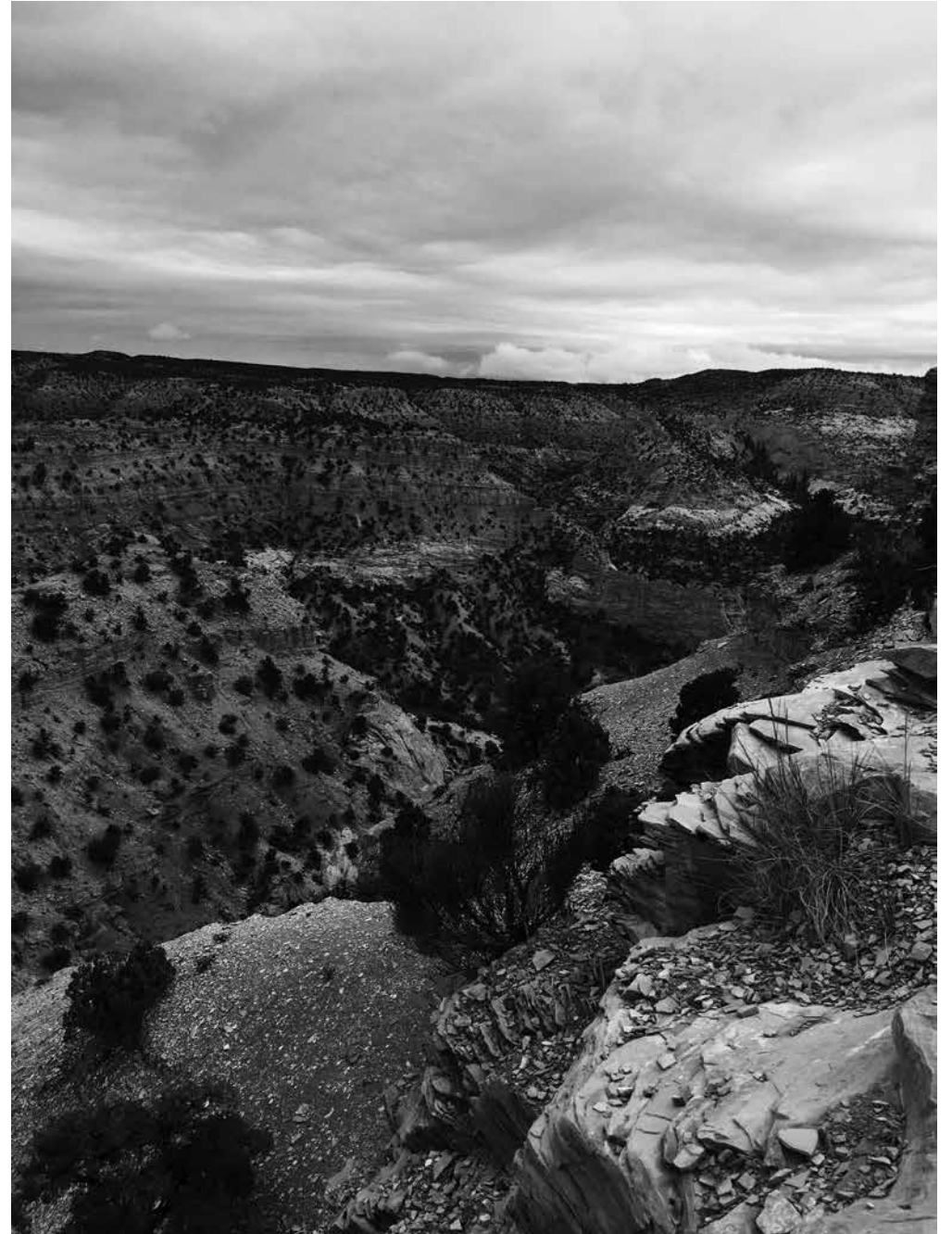

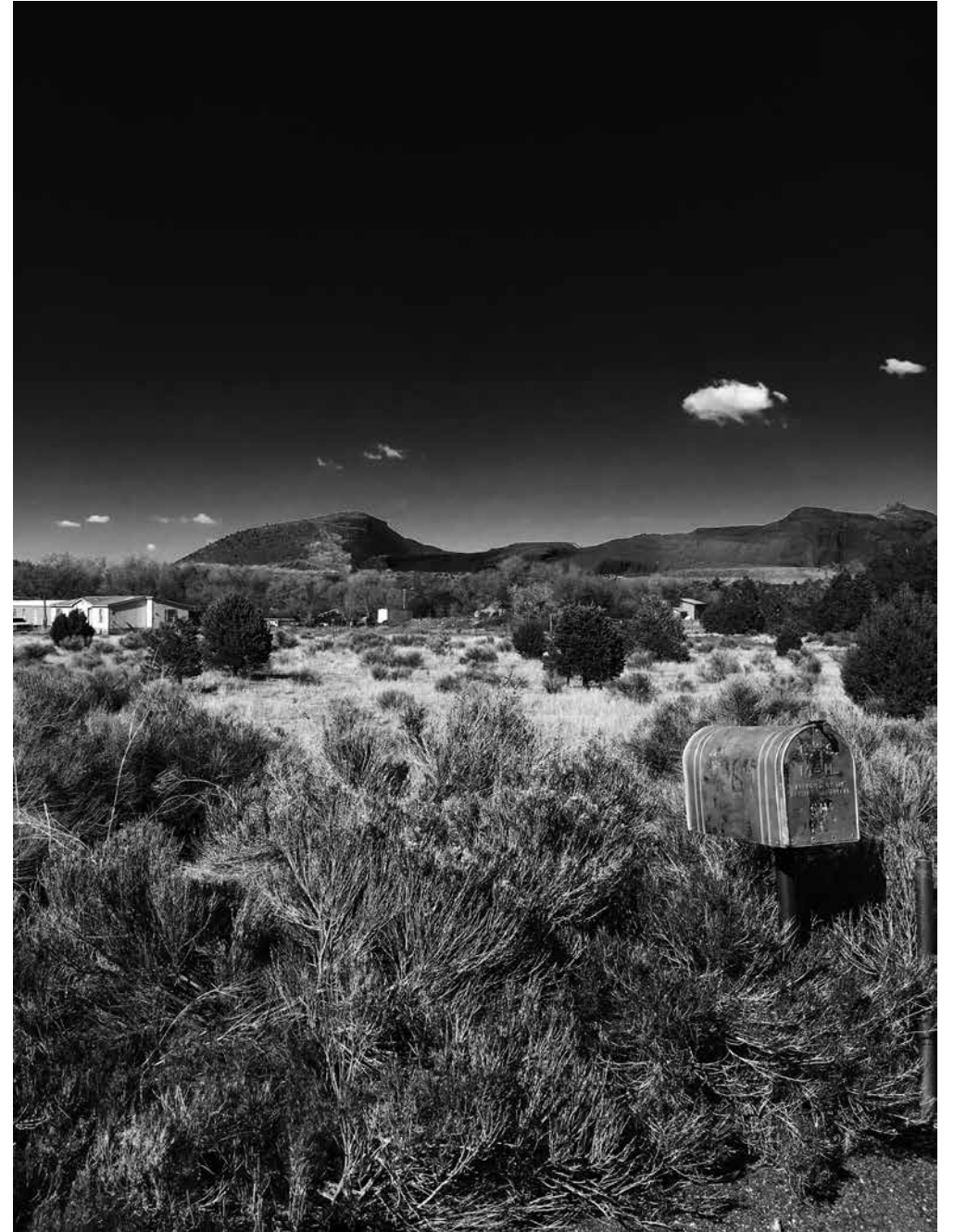

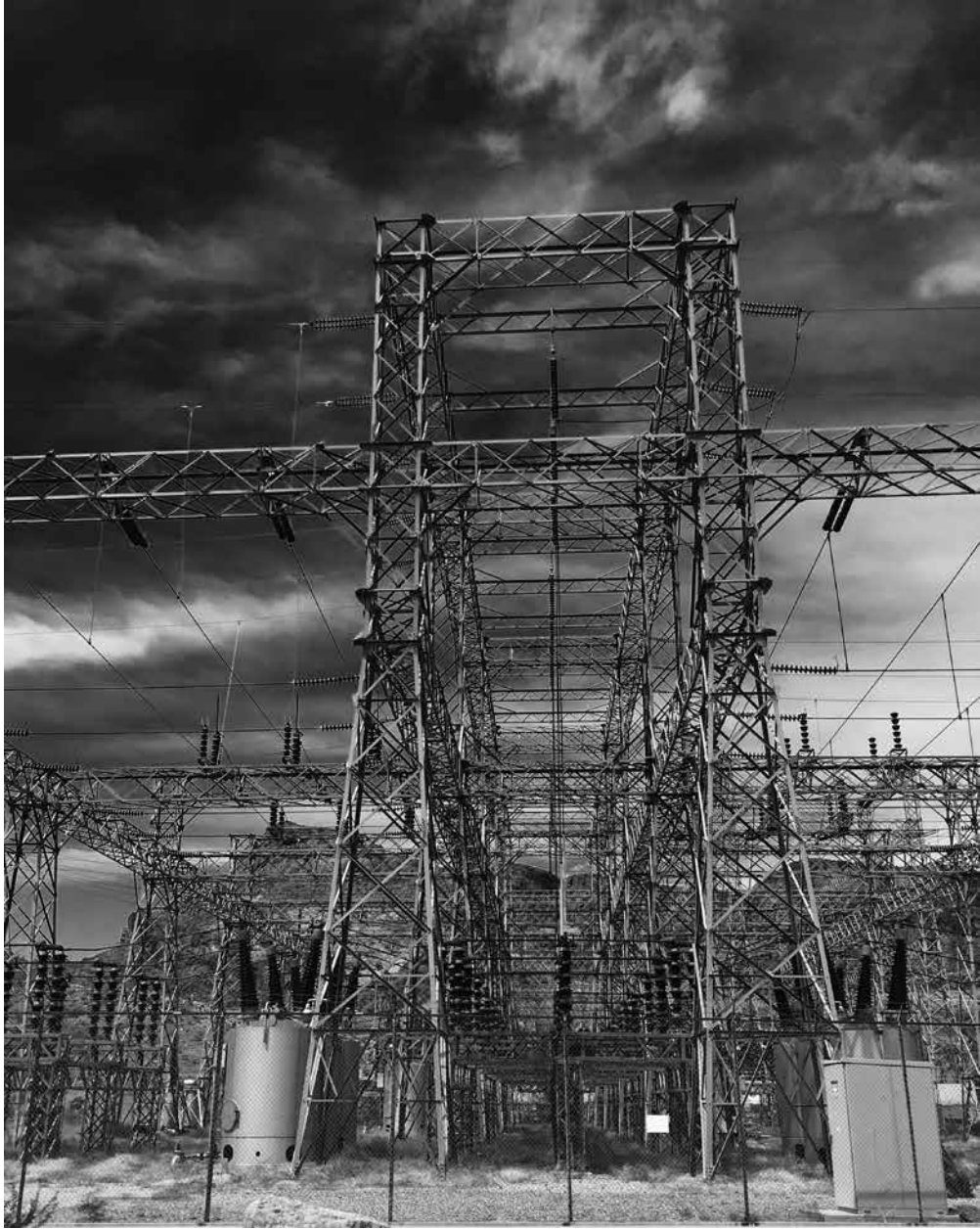

BENEDEK TOTTH

Botond Részegh- Coast to Coast

“Here you are again. All messed up and no place to go.” Jay McInerney: Bright Lights, Big City

OO – CONEY ISLAND GIRLS

I dive below the strips of sunshine into the dirty-white humming belly of the town, between the flesh and the entrails. A last glance to the happy couple posing under a mural, before I let the plunging crowds gulp me down. The escalators are like never-ending rivers in an Escher painting. The sunlight disappears and I disappear, too, beneath the weathered cobblestones and the lonely train tracks. I forget the garbage-shadows, the sticky, reeking contents of their bellies spewed into alleyways in the off chance the wind might blow it away. All that's left is the platform, the tunnel, the draught, the clacking rails, the squeaking of wheels. We stop beside a billboard with the face torn-off. The patch like the head of a catfish. I overdid it again somewhere last night. It was as if I was wandering around someone else's nightmare. Passengers get off and get on, there's no shoving, everything happens as though it were the most natural thing on earth, brushing past others, strange faces staring into space. We shut ourselves off from the world, and the world shuts us out from itself. The car speeds up, there's a window open somewhere, the smells speed up in the draught. I close my eyes. I inhale the fragrance of the girl sitting next to me. She's wearing sunglasses, maybe her eyes are open, I imagine them to be greenish-blue. The car jolts, our knees meet, she doesn't move

hers, I don't move mine, it almost burns. I turn my head to the window, the black lenses of her sunglasses flutter and circle in the air like butterflies, darting around the buzzing neon, their movements unpredictable, even if I could move I still couldn't catch them. I can hear the swish of their wings, like shreds of fine sandpaper being pulled over one another. The butterfly lands back on the girl's face. I smile at her. Her face doesn't move. From behind those black lenses she's staring at something but not me. I'm like the air, I imagine her breathing me in. I disappear up her nose, down her windpipe and into her lungs, I'm absorbed through the bronchioles, I pass into her bloodstream, I circulate her body and pass out her mouth back into the cramped subway car. I want her to turn towards me, I want to smell her fragrance and her breath, too. I want to touch her face but I press my hand down. I want to stick my tongue in her mouth, but most of all I want to bite into her flesh. A spurt of blood, the taste of salt filling the mouth. I imagine her saliva, I imagine it's sweet, she's chewing gum, in her mouth she turns over cinnamon gum, her teeth are milky white. I taste her spit and I imagine her pulling down the zip on my jeans, and slipping her thin fingers into my trousers. I want her to grab my dick, and just stroke it, smoothly until I get hard, while her tongue probes my mouth. I try to stroke her hair but she pushes my hand away. She doesn't want me to touch her, she doesn't want anything. The car starts spinning in a horizontal spiral, I'm getting dizzy, I look up at the ceiling, the pulsating neon light; I get up out of the seat, I start floating, the passenger compartment becomes an enormous hall, the dark and cold outer space, and we

keep steadily rising upwards, an hour now, a week, a year, perhaps it's all we ever did, we slowly climb and climb as if in the elevator of a skyscraper. The metro stops just before I come. I look out the window, a billboard, a torn face, a catfish-shaped patch, I overdid something again somewhere last night. The girl's gone. An old woman wrapped in rags is sitting beside me. She reeks. I stand up at the next stop, I leave without thinking, out of this churning belly. The city heaves me up, I've been rejected like a transplant heart. I go up to the light, to the air, so I can push off from the continent's edge and be swallowed up by the strip malls and gas stations and diners and the highway's endless strips of bordered asphalt. But now, for the last time, I dig my foot into the cold sand, and listen to the sound of the ocean and the laughing of Coney Island girls.

O1 – MANHATTAN BIRDS

You're standing naked in the window of a Manhattan apartment. You look up at the birds. You pretend to be God. God might have been naked when he created the world. The Sun is shining into the room but you're not sweating, your head spins at the sight of the sterile labyrinth of glass, concrete and metal, you get goose bumps, maybe it's the height, maybe it's the cool air pouring out of the air-con. The sounds of the world outside are shut out by the enormous, double-glazed windows, there's only the chatter of the TV in the background. “Breaking news” when there's no more news. You switch to another channel, to another reality. It's a nature documentary, the narrator is talking about invasive species. Somewhere deep below, a peregrine falcon

is hunting pigeons, gliding inches from the window, one reflection hunting the other, almost touching. Swimming in the glass wall of the skyscraper opposite is a cloud the shape of a brain, in the distance a plane. You picture the flames, the bodies pressed out and plunging into the deep, death's head traced in the smoke, ash and molten metal. You step through the glass, you descend to the street, you set out along the wide avenue, in the bottom of a fenced-off tower Japanese tourists are taking pictures with police officers armed to the teeth. A dead pigeon sprawled across the sidewalk, you kick it into the sewer. Its feather sticks to your shoe, they quiver in the eddies of the subway draught. The city lights of night, the neon light of day. A homeless man is standing in front of you. You didn't notice, you almost knocked him over. Black stubs jut out from the fingerless black gloves but he's not offering his hand. He's asking for change, a couple of dollars, nothing. He says nothing to you, you say nothing to him, you only need to look into his eyes and you know he was born here, he never left the city, he'll die here, he'll be born here again, he'll be damned here, this is the glittering neon hell he got. You pull the zip down on your coat, you reach into your inside pocket. The man takes a step back to show he doesn't want to attack you, or maybe because he's scared you're going to shoot him. You ought to be more scared but the constancy of violence is calming. You don't have a gun. Even if you did you still wouldn't kill him. You give him some money and as he's thanking you, you take a picture of him. And then you continue on your way between the towers, in this forever bright gorge of glass, concrete and metal.

02 – INSOMNIA

You haven't slept for three days. The city won't let you sleep. It's always night here. It's always day here. It's like someone had banished time. You've been here a week, or a month, a year. You were searching for somewhere where you know no one, and no one knows you. You move to a new hotel every three days. You look for rooms in prime numbers. 59th and Third. 37th and Seventh. 23rd and Fifth. It's impossible to get lost in the matrix, but you feel more and more like you've gone astray. Now your rear window looks out onto a courtyard. Black waiters in white suits are smoking on the fire escape. You light up just to feel something. You blow the smoke into the gray air. There's nothing in you. Now your window looks out onto an intersection. On the sidewalk there's a tripod with a camera on it, someone left it behind. A blank gaze staring into space. No one in the rambling crowd notices. Your head spins in the flaming neon gorge of Times Square. For a second everything is silent, like in a chamber of the heart, between two beats. There are no sounds either, you've silenced the world. You walk the streets, you're searching for the story, but you're lost in this wilderness of concrete, glass and metal. It's as if you were roaming around inside living tissue, millions in a state of common unconsciousness, an enormous organism that gobbles up everything and everyone. It's day, or it's night. You walk to the bridge. You're leaving the island. You stop halfway. You watch the seagulls, the hungry white dots. You stare at Manhattan floating on the black water. Then you take out your phone, you need the pictures. Nobody has called for years. You wake up.

03 – THE ROAD

The quivering drops of rain cling to the windscreen as though fighting for their lives. The pads of the windscreen-wipers wearily sweep them to the side, the cold air swallows the trembling water, the black asphalt vanishes into the void behind us. Headlights whizz past, cars, buses, lorries, bright flashes like knives stabbing into your eyes. After eight hours of continuous driving you feel like there's blood trickling from your eyes, but it's just water and salt. A motel by the side of 66. You read the sign as 666 but you don't think of this as hell, the distances put you to sleep. A closed road flooded by a river, more water, a crossing over an iron bridge. We're ploughing from coast to coast, between huge bodies of water, journeying from ocean to ocean, diving across the land at sea-level. Night-time asphalt strips burning red, the bleakly and mutely blinking intersections, everything in constant motion, people fused with their own cars, motionless movers, looking out at the world from the comfort of their shells, with no need to get out, they can live their lives in these few square meters, no need to stand up, no need to get out, their own prison cells, in constant motion. Perhaps to be buried sitting up.

04 – VICTIM

Somewhere in the middle of the map, in the middle of nowhere, in a diner, I get déjà vu as the waitress puts a cold bottle on the counter in front of an enormous body. The flab gushing out from under the tattered T-shirt of a fat guy in a baseball cap like cream cheese over a slice of bread. I look at the waitress's hand

and the handprint on the sweating glass. Like poems written in water on flat stones warming in the dawn light, her hand vanishes. The fat man grips the thin beer glass, I'm scared it'll shatter in his massive hand, I'm terrified he'll take a bite out of it and swallow the shard, I'm scared he'll be torn open from within and his enormous entrails will come gushing out. The ice-cold Coke freezes the grease in his stomach, his organs clog up and he dies. I can't drink from thin glasses. I realize the waitress is standing in front of me, and asking, Everything okay? At first I can't speak. I clear my throat and whisper, yes, every thing's okay, keep the change, and she says I haven't ordered yet. As she's pouring the coffee, I wonder how many customers have considered hitting on her. When I'm blitzed I want every girl I meet, but I can't say what I'm thinking, I'd be forcing myself on her, I hate forcing myself on others. Everything is about strength. Beneath the surface of good intention, it's nothing but destructive instincts and emotions. Nobody knows why. I don't know how long I can maintain this state with sedatives and drugs. Maybe one day this girl will be the victim of a murder? Or I will when I leave the restaurant? But how does someone become a murderer? Sipping my coffee, I imagine someone coming in with a gun and demanding all the money in the cash register. The girl hands over the cash and gets off unscathed, then on her way home she's mugged in an alleyway and raped. She's standing with her back to me, I quietly watch her, I can only see her hand and a bit of her face, her nails are painted red, her hand stares back at me like a five-eyed devil. I look up at her face, she smiles at me in the mirror. I want her to live forever. Like me.

05 – THE NINE LIVES OF JOE CAPGRAS

There's a gap where the road from Santa Fe to Albuquerque ought to be, I'm hammered. At night I come round in a strip bar, cheap beer in hand, surrounded by flat-broke labourers, junkies and whores. The dregs of America, the most honest people on this whole fucking continent. They're done with the illusion, they're done with the American dream. They've been deserted to their own loneliness, but their smiles are still more honest than any Wall Street rat in a suit. I look at where I've been the last days on my phone. An empty Tesla filling station, tank trucks, a scrawny black guy in the parking lot, trash and trucks, highway bridges, expressway overpasses, cracked asphalt spaghetti junctions, a vending machine with a shopping trolley, a post box in the middle of a sea of weeds, if you look closely, there's a viper there all coiled up, wrecked cars, car wrecks, wrecked humans, human wrecks, crosses, a fat guy in a tattered T-shirt, that's America for me, the American dream in its tattered version, but honestly, here people still believe in something that maybe never existed. And it's here I meet Joe Capgras. I'm standing in front of a gas station, somewhere out west in the grotty outskirts of a town, I'm sinking into the softening asphalt and staring at a sign: "Please remove Halloween masks before entering the store! Thank you!" when the automatic door opens, and where my reflection was there now stands a Mexican, he steps out into the sweltering heat with a brown bag in his hand. I still don't know he's called Joe Capgras. I still don't know it's not his real name. The air gushing out of

the air-con hits me and freezes the sweat to my skin. Joe Capgras has curly, black hair draping over his forehead, he looks at me as he walks past and as he approaches the sink on the wall he peels off his drenched T-shirt and splashes water on his face, on his belly is a long diagonal scar, like a crack in the warped asphalt, above his ass is another resembling a lunar crater.

Inside the store there are two Indians at the counter, lolling between the shelves is an old Texan in a cowboy hat, alligator-skin boots and with an antique Smith and Wesson revolver on his belt. The police patrol rolls past the building, a cop in sunglasses stares out the window, then gives it some gas and drives off. I pretend I'm looking around, but peeking over the shelves I watch as Joe Capgras sits in the stolen Ford, winds down the window and lights up, he doesn't turn the ignition, he doesn't go anywhere, he's watching me, too, I turn away and by the time I work up the courage to look back, he's wearing a black balaclava, he gets out of the car and starts running towards the store. I do nothing, I freeze, I wait. The next second he's standing at the counter, he's yelling, he's already shot the old Texan, the Indians are lying on the ground, I take out my wallet, and as he walks towards me I take out my last crumpled twenty-dollar bill, I pull out a thousand forint note and start to apologize, Sorry, man, that's all I got, and I look into his eyes, I will him to leave me alone, and I can see he's high, but that's not why he's grinning, nor is it because he knows how much I'm shitting myself. He opens his arms, hugs me and greets me in Hungarian: Szevasz, testvérem!

06 – DANSE MACABRE

The motel, evening. We're drinking. Tequila, beer, tequila. Joe Capgras has a slight accent and a reasonable stammer, but I can understand what he's saying. Twenty years ago he came over to New Orleans, he was working in a tanker ship, he's lived here ever since, at the minute he's in a New Mexican trailer park with his girl, he's passing through, not much work, not much money, but it had to be done. He says he's found his place in the world here, everyone thinks he's Mexican, it's the land of opportunity, he can rob whoever he likes. It's the blacks I hate, he says, and the whites, and they hate me, and each other, in fact everyone hates everyone, it's a free country, here you can hate whoever you like, he says, and laughs, already rolling the next cigarette, he's not holding back on the stuff, it's a bit much for me but I don't want to offend him. Instinctively I start with two long drags, because I'm used to cheap cigarette butts, but this one burns like hell. First I want to cough a lung up, then I settle and I start howling, growling and snarling like a lost dog. This is going to get us high enough to forget it all, says Joe Capgras, and he doesn't have to reassure me, I greedily take another drag, and get spit all over the paper, the warm, sticky saliva dribbles out over my chin, and I think what if Joe Capgras is telling the truth, if I can finally forget I came from nowhere, and I'm going nowhere, that for me America isn't the land of opportunities, it's not even an adventure, it's just a drawn-out road trip, the endlessly repetitive pattern of four lanes running in each direction, fast-food restaurants, gas stations, motels and strip malls, everywhere I look,

it's all the same, the same smells, the same sounds, same faces, smiles, teeth, America isn't a dream, but it isn't the real world either, it's a virtual space, a fiction that's infected the world, a gigantic hologram, you can find its entire mass of information in every part of the whole, it's a three-dimensional nightmare, which you come tumbling into like into a real nightmare, it's the utopia of monotony, where you can get anything you like but you can't do anything with it, everyone is happy like it was heaven, and nobody sees that they're dancing in hell, death has finally found his permanent residence, no matter what you do, it leads you closer to the end of the world. I realize I'm the only one who's been speaking for a while, Joe Capgras is silently staring into space, then bursts out laughing, and we wash down the gear with a cold Shiner each, the beer rinses the smoke from my throat. I should be relaxed but I'm gripping the wet brown bottle as if I wanted to crush it. Are you wondering where I got it from, he asks, when he notices I'm staring at it, and I silently nod. In the playground I was always the fiercest child, I picked a fight with anyone, I didn't pay any mind to who was bigger or stronger, I used the power of surprise, I didn't want to die without any scars. I've been shot eight times, and I survived every one, and he shows me the eight wounds, he tells me their stories, fatal wounds, not even the doctors believed he'd survive them but he here he is. They'll never do me in, he says, and then it hits me that Joe Capgras really believes he's immortal, and I think maybe here, in America, people really are immortal. Joe Capgras asks me something, but as if I'd been asking myself the question, I don't answer, he looks me in

the eye, and for the first time I can see he's serious, I'm never going back, he says, I'm never going back there, then he gets up and walks to the toilet. I can hear the splashing in the bowl while I nod off, and when I wake up it's neon-dark. My mouth is a desert, my head is splitting, I have a hard-on but I feel nothing. There's no desire in me. In the next room someone's snoring loudly, it drowns out the quiet whirring of the air-con. I get to my feet and go to the bathroom. Joe Capgras has disappeared. As I go back to bed, my gaze falls on a brown paper bag on the table. I look inside. It's full of ten and twenty dollar bills. The sun rises and I can't get back to sleep, I pack, I check out of the room and I stand at the side of the road to hitch a ride, it's not long until a pickup stops, he brushes the porno mags off the seat and waves to get in, country music is playing on the radio, dangling from the rear-view mirror are huge dice and a cross, Jesus never looks in the mirror. We've been on this road straight as an arrow for half an hour, lawyers smile down at us like gods from the massive billboards above. At an intersection there's a tailback, and as we drive past the flashing police cars and the Ford in the ditch, I spot Joe Capgras. His torso is hanging out the broken windscreen, the same crack-brained grin on his face, or perhaps his mouth has been ripped open by glass shards, his forehead is cracked open, I can see his brain, this wound's the last, the ninth, and it occurs to me I'll never know why he didn't tell me his real name.

07 – INFINITE LOOPS

Venice Beach, the skateboard mecca, All I Need is playing in my head. The loop of

boards rolling back and forth round the concrete bowl is hypnotizing. I've come full circle, this is the end, the beginning, the end. I've found my way back to myself again, or to the other me inside me. I'm standing on the beach, the ocean nips my feet, I sprint into the waves, I topple into the foam, surfers glide down tubes like seals, they're hidden in the belly of the wave. I slowly swim away from the beach, I swim away from myself, towards the deep, to the infinite black water. I dive underwater, I don't want to come up, I'm running out of oxygen, I search for things to see under the waves. People hanged from the ceiling, an inaudibly throbbing crowd, the mushy mass of a girl in a toilet who's been raped, they circle around her, they laugh, I know what to do, I've no lighter on me, a fake eyelash is crushed under the wheel of an office chair, fluttering like a dying butterfly in a washbowl, the mirror is a camera pointing at a camera, slowly I turn to stone, someone reaches down for me and pulls me to the surface. I came to cleanse myself, a pagan baptism, but I only sank deeper into sin between the two oceans. If I survive this dive, I'll go back to the real world, and I'll go home and play it all back again. This will be my infinite trip.

08 – NO GOING BACK

I look in the rear-view mirror and say, I'm not taking my foot off the gas until I work out what I want to with this shitty little life of mine. My own shitty little life, I yell, and it'll always be mine if I want. Just answer this one simple question, I say. I'm confused, I don't know what to answer. I've never asked myself what I want to do with this shitty

little life of mine. I don't want to argue because my life really is small and shitty. I'm even too insignificant to ask myself these sorts of questions. The road curves, I grip the wheel like my life depended on it. The illusion of safety. As though it mattered what I was holding on to, if I decided to straighten out the bend. My fingers whiten as though there was no flesh on them. The music stops for a second, I want it to stay quiet forever but a sound from within fills the space. I don't want to ask myself questions. I could lie, too, and then slowly it would become a sort of answer in my head. It's like trying to carve a statue out of mist. I lock eyes with myself in the rear-view mirror, the past is behind me, the future's in front of me, I'm sitting here in the continuously changing present. Nothing is certain. I want to travel, I never want this journey to end. I slowly release the air from my lungs. I count backwards in my head. I should watch the road. I want to travel, I say to myself with more determination but my voice is still shaking. I lose focus, the sight of the white lines rushing past is making my dizzy. A continuous Morse code. I don't dare to close my eyes. I want to travel I repeat to myself and laugh. Everyone wants to travel. Everything is full of other strange things. People take pictures of everything, eat everything, buy everything, fuck everything. They're like locusts, or the plague. The hundredth fall of the West, it'd be better for everyone if this human experiment just came to an end. Tourists are worse even than terrorists. They're not angry, they behave predictably, there's no irrationality to them. Meaning only well, thirsty for knowledge and with a merry smile they're

destroying the world. In the meantime, they believe that one shitty trip will change their shitty little lives, that's why they mindlessly fly all over the world. I don't give a damn about these sorry dickheads, who gobbled up this spiel that this is how they have to live. I'm not interested in your shitty little dreams. I don't care what I'll leave behind if I jump out at the next bend. Nor do I care if all that's left of me is a barely recognizable shredded body, as long as I don't shit myself before I die. A moment later somebody cuts in in front of me. I slam on the brake, but I don't yell, I don't do anything. I imagine myself taking out my gmm Magnum, and I the blast the driver's brains out. People kill for smaller things. My brain freezes, I swallow. My mouth goes dry, my own spit scratches at my oesophagus like a sugar cube. I put my foot down. I thought I was already going full throttle but we speed up. I want to overtake them.

09 – A FIGURE ON THE OVERPASS

I've been on the road for weeks, I'm lying in waiting near busy highways, dangerous intersections and railway crossings. I'm looking for a section of road where people drive like there's no tomorrow. I spend a lot of time on the overpass above the beltway, the part known only as Death's Road. According to statistics last year this is where the most fatal accidents happened. I have a balloon full of paint. Slowly I reach out across the barrier. I calculated that the first crash would be fifty meters from the overpass, I'd be down there in sixty seconds, much sooner than the first ambulances and firefighters. The balloon feels like a woman's cold breast. The cars, trucks and motorbikes

pass beneath me like illegible Morse code. I still haven't dropped the balloon when from one car kids wave up at me. I wave back.

10 – VENICE BEACH – CONEY ISLAND SUBWAY

I'm waiting for the subway, I have a month's worth of antidepressants in my pocket, I stare at a torn billboard: Three and a half thousand die on the road every day. At first it doesn't seem so many, or so few either, when you consider every day how many people use car sand how people drive. I'd be interested in knowing who counted. I've never seen a fatal accident, or even your usual crash. I don't know whether I'm lucky or a complete loser. Porn doesn't interest me anymore either, I spend the whole day watching Russian crash videos to burn out my brain. When a semi-trailer careers across a bicycle path, I suddenly realize Russia is the land of opportunity, and I decide to emigrate. I could never have convinced my ex. When my phone dies, a terrible tiredness comes over me. I'm rocked to sleep by trucks speeding by the motel. In my dream I'm on my way home, I'm standing in a subway station, exactly the same as the one I was waiting in earlier. The train arrives. I hear a dull crack. The enormous machine's brakes squeal. The shrieking wheels violate the track sand are suppressed a second later by inarticulate howling. I want to howl, too, but the sound is stuck in my throat. I stand beside the vehicle with my phone in my hand, but I don't call the ambulance, I take a photo of the body crushed body twitching under the wheels. The bearded hipster is about the same age as me. He still hasn't accepted this is it now,

he'll only come out of this tunnel in bits. In seconds the platform is full of onlookers. A middle-aged man wearing glasses steps out of the crowd, he kneels down and looks under the car. The wheels cut off both his legs below the knee. He's lit up by the flashes of more and more phones. A couple of minutes later the internet is full of videos of the accident. Beardy Hipster's phone is on the ground beside his hand, when I step closer I see his Facebook lite is still open. The man wearing glasses acts as though he wants to help, but then carefully kicks the guy's phone away, picks it up, pockets it and leaves. Sirens can be heard from the street above, the shrill wailing billows down the smooth steps. I take a step closer, I zoom in on Beardy Hipster's face so I can clearly make out his features in the video. For a while I stare at the body crushed beneath the subway car through the screen, but I soon feel like something's missing, the whole thing would look way better if were up on the street bathed in neon light, in the rain, with the goose-bumped surfaces of puddles being sliced by blades of LED lights. I know I should close the camera but I simply can't press the little white square at the bottom of the screen. I think, what happens if I close the video and Beardy Hipster dies? I zoom in on his face. A death mask.

I come back to the surface of the city, and I stand on the street, I search for the couple posing under the mural but they've gone, or they haven't arrived yet. I let myself be swept away by the crowds spewed up from the belly of the city.

TOTTH BENEDEK

Részegh Botond – Coast to Coast

OO – CONEY ISLAND-I LÁNYOK

„Hát itt vagy megint. Romjaidban, irány a semmi.”

Jay McInerney: *Fények, nagyváros*

Alámerülök a napsütötte sávból a város piszkosfehéren vibráló beleibe, a hús és a zsigerek közé. Még egy utolsó pillantás a tűzfal tövében pózoló boldog párra, aztán hagyom, hogy elnyeljen a mélybe zuhanó tömeg. A mozgólépcsők, mint végtelen folyók Escher képein. Eltűnik a napfény, eltűnök a simára koptatott macskakövek és a magányos sínpár alatt. Elfelejtetem a kukák árnyékát, a gyomruk ragacsos, bűzlő tartalmát a sikátorokba okádják, hátha elhordja a szél. Csak a peron marad, az alagút, a huzat, a zakatolás, a kerekek csikorgása. Lassít a szerelvény, lelassulnak a színek. Megállunk egy plakát mellett, egy leszaggatott arc helyén folt, talán egy levágott bajszú harcsa. Megint túltoltam valamit valahol az éjjel. Mintha valaki más rémálmában mászkálnék. Az emberek kiszállnak, beszállnak, nincs lökdösődés, minden úgy történik, mintha ez lenne a világ legtermészetesebb dolga, idegenek érintése, idegen tekintetek merednek a semmibe. Kizárjuk magunkat a világból, és a világ is kizár magából minket. A szerelvény most felgyorsít, valahol nyitva maradt egy ablak, a huzatban felgyorsulnak a szagok. Lehunyom a szemem, beszívom a mellettem ülő lány illatát. Napszemüvegben van, talán nyitva a szeme, zöldeskéknek képzelem. Ránt egyet a szerelvény, összeér a térdünk, nem húzza el, nem húzom el, mintha égetne. Lopva oldalra fordítom a fejem, a napszemüveg fekete lencséje felröppen a

levegőbe, és körözni kezd, mint egy pillangó, a vibráló neon körül cikázik, kiszámíthatatlan a mozgása, ha meg tudnék mozdulni, akkor sem kaphatnám el. Hallom a szárnyai suhogását, mintha két, finom dörzspapírt húzogatnának egymáson. Aztán a pillangó visszaszáll a lány arcára. Rámosolygok, mozdulatlan marad az arca. Néz valamit a fekete lencsék mögül, de nem engem. Én olyan vagyok, mint a levegő, elképzelem, hogy belélegez. Az orrán és a légcsövén keresztül eltűnök a tüdejében, felszívódom a hörgőin át, bejutok a véráramba, a testében keringek, aztán a száján keresztül visszajutok a tömött metrószerelvény utasterébe. Szeretném, ha felém fordulna, nemcsak az illatát, a leheletét is érezni akarom. Meg akarom érinteni az arcát, de lefogom a kezemet. Be akarom dugni a nyelvemet a szájába, de inkább beharapok a húsba. Kiserken a vér, a só íze szétterjed a szájban. Elképzelem a nyálát, édesnek képzelem, rágózik, fahéjas-cseresznyés rágót forgat a szájában, hófehérek a fogai. A nyálát ízlelgetem, és elképzelem, hogy lehúzza a farmerom cipzárját, és vékony ujjait becsúsztatja a nadrágomba. Azt akarom, hogy markolja meg a farkamat, de csak simogat, egyenletes ritmusban, amíg megkeményedem, közben a nyelve a számban kutat. Megpróbálom megsimogatni a haját, de eltolja a kezemet. Nem akarja, hogy megérintsem, nem akar semmit. Egy vízszintes spirál mentén forogni kezd a szerelvény, megszédülök, felnézek a plafonra, a neon lüktet, felemelkedem az ülésből, lebegni kezdek, az utastér hatalmas csarnok lesz, sötét és hideg világűr, és csak megyünk felfelé, egy órája, egy hete, egy éve, lehet, hogy nem is csináltunk mást soha, lassan emelkedünk tovább, mintha egy felhőkarcoló liftjében lennénk. Mielőtt eléleznék, megáll

a metró. Kinézek az ablakon, egy plakát, letépett arc, harcsa formájú folt maradt a helyén, megint túltoltam valamit valahol az éjjel. A lány nincs sehol. Egy rongyokba burkolt öreg-asszony ül mellettem. Savanyú szagot áraszt. A következő megállónál felállok, gondolkodás nélkül indulok, kifelé ebből a mindent megemésztő gyomorból. Kiöklendez a város, kilöködöm, mint egy átültetett szív. Felmegyek a fényre, a levegőre, hogy aztán elrugaszkodjak a kontinens pereméről, és elnyeljenek a strip mallokkal, benzinkutakkal, dinerekkel szegélyezett autópályák végtelen aszfaltcsíkjai. De most még utoljára belefúrom a lábamat a hideg homokba, a tengert és a Coney Island-i lányok nevetését hallgatva.

01 – MANHATTAN MADARAI

Meztelenül állsz egy manhattani lakás ablakában. Felülről nézed a madarakat. Istent játszol. Lehet, hogy Isten csupaszon teremtette a világot. Betűz a nap a szobába, mégsem izzadsz, beleszédülsz a steril üveg-, beton- és fémlabirintus látványába, megborzongsz, libabőrös leszel, talán a magasság, talán a légkondiból áramló hűvös levegő az oka. A világ hangjait kizárják a hatalmas, szigetelt ablakok, csak a tévé duruzsol a háttérben. „Breaking news”, amikor már nincsenek hírek. Átkapcsolsz egy másik csatornára, egy másik valóságba. Természetfilm megy, a narrátor az inváziós fajokról beszél. Valahol a mélyben egy vándorsólyom galambokra vadászik, néhány centire suhannak el az ablaktól, szinte összeérnek az egymásra vadászó tükörképek. A szemközti felhőkarcoló üvegfalán agy alakú felhő úszik, a távolban egy repülőgép. Hozzáképezed a lángokat, a mélybe zuhanó kifacsarodott testeket, a

füstből, porból és olvadt fémből kirajzolódó halálfejet. Te is átlépsz az üvegen, leereszkedsz az utcára, elindulsz a széles sugárúton, egy elkerített torony aljában japán turisták fotózkodnak állig felfegyverzett rendőrökkel. Egy döglött madár hever a járdán, belerugdosod a csatornába. Tollpihe ragad a cipőd orrára, finoman rezeget a metrószerelvénnyel keltette örvényben.

Kivilágított éjszaka, nappali neonfény. Egy hajléktalan áll előtted. Nem vetted észre, majdnem fellökted. Levágott ujjú fekete kesztyűjéből fekete csonkok türemkednek ki, de nem a kezét akarja odaadni. Aprót kér, pár dollárt, semmit. Nem szól hozzád, nem szól hozzá, csak belenézel a szemébe, és tudod, itt született, sosem hagyta el a várost, itt fog meghalni, itt fog újra megszületni, itt fog elkárhozni, neki ez a csillogó neonpokol jutott. Lehúzd a kabátod cipzárját, benyúlsz a belső zsebedbe. A férfi hátralepve jelzi, hogy nem akar megtámadni, vagy talán csak fél, hogy le akarod lőni. Neked is jobban kellene félned, mégis megnyugtat az erőszak állandósága. Nincsen nálad fegyver. Ha lenne, akkor sem ötléd meg. Odaadod a pénzt, és amíg hálálkodik, lefényképezed. Aztán mész tovább a tornyok között ebben az örökké világos üveg-, beton- és fémszurdokban.

02 – INSZOMNIA

Három napja nem alszol. Nem hagy aludni a város. Itt mindig éjszaka van. Itt mindig nappal van. Mintha valaki eltüntetette volna az időt. Egy hete vagy itt, vagy egy hónapja, egy éve. Olyan helyet kerestél, ahol senkit sem ismeresz, ahol senki sem ismer. Háromnaponta új hotelbe költözöl. Prímsszámok metszetében keresel szobát. 59. utca, Harmadik sugárút.

37. utca, Hetedik sugárút. 23. utca, Ötödik sugárút. Lehetetlen eltévedni a mátrixban, de te egyre inkább úgy érzed, elvesztél. Most egy hátsó udvarra néz az ablakod. A szemközti ház tűzlépcsőjén fehér öltönyös fekete pincérek cigiznek. Rágyújtasz, hogy érezz valamit. A füstöt a szürke levegőbe fújod. Nem marad benned semmi. Most egy kereszteződésre néz az ablakod. A járdán egy fényképezőgép-állvány, rajta egy gép, otthagya valaki. Semmibe meredő üres tekintet. A vándorló tömegeből nem veszi észre senki. Megszédülsz a Times Square lágoló neonszurdokában. Egy pillanatra elnémul minden, mint a szívkamrában, két dobbanás között. Már hangok sincsenek, lenémítottad a világot. Az utcákat járod, a történetet keresed, de elvesztél a beton-, üveg- és fémrengetegben. Mintha egy élő szövetben mászkálnál, milliók közös tudattalanjában, egy hatalmas organizmusban, ami felzabál mindent és mindenkit. Nappal van, vagy éjszaka. Kisétálsz a hidra. Elhagyod a szigetet. Félúton megállsz. A sirályokat nézed, az éhes fehér foltokat. Manhattant nézed, ahogy a fekete vízen lebeg. Aztán előveszed a mobilod, szükséged van a képekre. Évek óta nem hív senki. Felébredsz.

03 – AZ ÚT

Az esőcseppek reszketve tapadnak a szélvédőre, mintha az életükért küzdenének. Az ablaktörő lapátja fásultan söpri félre őket, a hideg levegő elnyeli a remegő vizet, a fekete aszfalt a semmibe vész mögöttünk. Fényszórók suhannak el, autók, buszok, kamionok, éles villanások, mint meganynyi késszúrás a szembe. Nyolc óra folyamatos vezetés után úgy érzed, mintha vér csorogna

a szemedből, de csak víz és só. Motel a 66-os mentén. 666-osnak olvasod a feliratot, mégsem hiszed, hogy ez a pokol, elaltatnak a távolságok. Lezárt út, elárasztotta egy folyó, megint a víz, átkelés vashídon. Parttól partig hasítunk, hatalmas vizek között, óceántól óceánig, az utazás a vízszintes zuhanásunk. Vörösen izzó éjszakai aszfaltcsíkok, komoran, némán pislogó kereszteződések, minden állandó mozgásban, autójukkal összenőtt emberek, emberükkel összenőtt autók, mozdatlan mozgatók, kényelmes burokból nézik a világot, ki sem kell szállniuk, leélhetik ezen a pár négyzetméteren az életüket, fel sem kell állniuk, ki sem kell szállniuk, saját börtön, mindig mozgásban. Talán eltemetni is ülve fogják őket.

04 – ÁLDOZAT

Valahol a térkép közepén, a semmi közepén, egy dinerben, déjà vu-m lesz, ahogy a pincérlány letesz a pultra egy hideg üveget egy hatalmas test elé. Baseballsapkás, dagadt srác, szakadt pólójából kibuggyan a haj, mint amikor a kenyérrre nyomod a krémsajtot. A pincérlány kezét nézem, aztán a keze lenyomatát az izzadó üvegen. Vízrel írt versek a hajnali fényben lassan felmelegedő lapos köveken. Így tűnik el a lány keze. A dagadt megfogja a vékony poharat, félek, hogy összeroppan hatalmas kezében, rettegek, hogy leharap belőle egy darabot, és lenyeli a szilánkot, félek, hogy felhasítja belülről, és kibuggyanak hatalmas zsigerei. A jéghideg kólától megfagy a gyomrában a zsír, elzáródnak a belei, és meghal. Nem tudok vékony pohárból inni. Arra eszmélek, hogy a pincérlány előttem áll, és megkérdezi, Everything's okay? Elsőre nem sikerül megszólalnom. Megköszörülöm

a torkom, aztán suttogva felelek, hogy yes, everthing is okay, keep the change, és szól, hogy még nem rendeltem. Miközben a kávé tölti, azon gondolkodom, hány vendégnek jut eszébe, hogy kikezdjen velem. Szétcsapva én is minden csajt megkívánok, de nem mondhatom ki, amire gondolok. Az is erőszak, és én gyűlölöm az erőszakot. Itt minden az erőről szól. A kedélyes felszín alatt nincsen más, csak pusztító ösztönök és indulatok. Senki sem érti az okát. Nem tudom, meddig lehetett az állapotot nyugtatókkal és drogokkal fenntartani. Talán ez a lány is gyilkosság áldozata lesz egy nap? Vagy én leszek az, amikor kilépek az étteremből? De hogyan lesz valakiből gyilkos? A kávémat kortyolgatva elképzelem, hogy belép egy fegyveres az ajtón, és a bevételt követeli. A lány átadja a pénzt, és megússza a támadást, aztán hazafelé egy sikátornál letámadják, és megerősze-
kolják. Most háttal áll nekem, feltűnés nélkül figyelem, csak a kézfejét látom, meg egy keveset az arcából, a körme vörösré lakkozva, a kézfeje úgy mered rám, mint egy ötszemű ördög. Felnézek az arcára, a tükörből mosolyog rám. Azt akarom, hogy örökké éljen. Mint én.

05 – JOE CAPGRAS KILENC ÉLETE

A Santa Fé és Albuquerque közti út kiesik, be vagyok állva. Éjszaka egy sztriptízbarban térek magamhoz, a kezemben olcsó sör, körülöttem csóró melósok, drogosok, kurvák. Amerika söpredéke, a legőszintébb emberek ezen a kibaszott kontinensen. Leszámoltak az illúziókkal, leszámoltak az amerikai álommal. Egyedül maradtak a társtalanságban, de még mindig őszintébb a mosolyuk, mint a Wall Street-i öltönyös patkányoknak. A telefonomon nézem vissza, hogy az előző

napokban merre jártam. Üres Tesla-töltő-állomás, siló kamionokkal, kigyóvállú feka csávó a parkolóban, kuka és kamion, autópályahidak, sztrádafelüljárók, repedezett aszfaltspagettik, üdítőautomata bevásárlókocsival, postaláda a gatzenger közepén, ha belenéznénk, egy vipera tekeregne benne, roncsautók, autóroncsok, roncs emberekkel, emberroncsokkal, kereszttel, dagadt csávó szakadt pólóban, ez nekem most Amerika, az amerikai álom szakadt változatban, de őszintén, itt még hisznek valamiben, ami talán sosem létezett. És itt ismerkedem meg Joe Capgrasszal. Egy benzinkút előtt állok, valahol nyugaton egy koszos külvárosban, a felpuhult aszfaltba süppedek, és egy feliratot bámulok – „Please remove Halloween masks before entering the store! Thank you!” –, amikor kinyílik a fotocellás ajtó, a tükörképem helyén megjelenik egy mexikói, és barna papírzacskóval kezében kilép a forróságba. Még nem tudom, hogy Joe Capgrasnak hívják. Még nem tudom, hogy nem ez az igazi neve. Megcsap a nyíláson kiáramló légkondicionált levegő, és ráfagy az izzadság a bőrömré. Joe Capgras göndör, fekete haja a homlokába lóg, rám néz, ahogy elmegy mellettem, és amíg a falikúthoz ér, lehámozza magáról átizzadt pólóját, és vizet fröcsköl az arcába, a hasán hosszú, átlós heg, mint a felpúposodott aszfalton a repedés, a segge fölött holdkráterre emlékeztető forradás. Az üzletben két indiai eladó áll a pultban, a gondolák között öreg texasi lézeng, cowboykalapban, aligátorbőr csizmában, az övén régi, forgótáras Smith & Wesson. Egy rendőrájáró gurul el az épület előtt, napszemüveges zsarú bámul ki az ablakon, aztán gázt ad, és elhajt. Úgy teszek, mintha válogatnék, de közben a polc fölött átlesve figyelem, ahogy Joe

Capgras beül a lopott Fordba, lehúzza az ablakot, és rágyújt, nem indítja be a motort, nem indul el, ő is engem néz, elfordulok, és mire megint vissza merek nézni, az arcát fekete sapka fedi, a szeménél és a szájánál lyukakkal, kiszáll a kocsiból, és rohanni kezd az üzlet felé. Nem csinálok semmit, lefagyok, várok. A következő pillanatban már ott áll a pultnál, üvölt, az öreg texasit már lelőtte, az indiaiak a földön fekszenek, én meg előveszem a pénztárcámat, és ahogy odalép hozzám, kiveszem az utolsó gyűrtött húszdollárosomat, kirántok egy ezerforintost, és mentegetőzni kezdek, hogy Sorry, man, that's all I got, és a szemébe nézek, szuggerálok, hogy hagyjon életben, és látom, hogy be van tépve, de nem ezért vigyorog, és nem is azért, mert tudja, hogy mennyire beszartam. A karját széttárva odalép hozzám, megölel, és azt mondja, Szevasz, testvérem!

06 – DANSE MACABRE

Este a motelben. Iszunk. Tequila, sör, tequila. Joe Capgrasnak enyhe akcentusa van és eléggé hadar, de értem, amit mond. Húsz éve jött át New Orleansba, egy tankeren dolgozott, azóta itt él, most épp egy új-mexikói lakókocsiparkban a csajával, átutazóban van, kis meló, kis pénz, de muszáj volt bevállalni. Azt mondja, itt megtalálta a helyét a világban, mindenki mexikóinak nézi, ez a lehetőségek országa, azt rabol ki, akit akar. Csak ezeket a fekákat rühellem, mondja, meg a fehéreket, azok meg engem, meg egymást, igazából mindenki rühell mindenkit, ez egy szabad ország, itt azt gyűlölsz, akit akarsz, mondja, és hangosan felröhög, de már a következő cigit tekeri, nem spórol a cuccal, nekem kicsit erős a tempó, de nem akarom megbántani. Reflexből két

mély slukkal kezdem, mert a szokásos csóró dekkben gondolkodom, de ez most iszonyatosan karcol. Először a tudómet akarom kiköpní, aztán kicsit jobban leszek, és elkezdek visítani, morogni, vicsorogni, mint egy veszett kutya. Ettől úgy be fogunk állni, hogy mindent elfelejtünk, mondja Joe Capgras, és nem kell biztatnia nagyon, mohón szívom tovább a spanglit, összenyálazom a papírt, az államra csorog a meleg, ragacsos nyál, és arra gondolok, hogy mi van, ha Joe Capgras tényleg igazat mond, hátha sikerül végre elfelejteni, hogy a semmiből jövök, és nem tartok sehozá, hogy nekem Amerika nem a lehetőségek hazája, még csak nem is egy kaland, csak egy elnyújtott roadtrip, kétszer négysávós autópályák, gyorsétermek, benzinkutak, motelek és shopping stripek végtelenül ismétlődő mintázata, akárhová nézek, ugyanaz a látvány, ugyanazok a szagok, hangok, ugyanazok az arcok, mosolyok, fogsorok, Amerika nem álom, de nem is valóság, egy virtuális tér, fikció, ami megfertőzte a világot, egy gigantikus hologram, minden egyes elemében fellelhető a teljes információ, háromdimenziós rémálom, amibe úgy hatolhatsz be, mint egy igazi rémálomba, a monotonia utópiája, ahol mindent megkaphatsz, de nem tudsz vele kezdeni semmit, mindenki boldog, mint a mennyországban, és fel sem fogják, hogy a pokolban táncolnak, a halál végre meglelte ideális lakóhelyét, bármit teszel, annak köze van a világvégehez. Észreveszem, hogy egy ideje csak én beszélek, Joe Capgras némán bámul, aztán hangos röhögésben tör ki, és leöblítjük a cuccot egy-egy hideg Shinerrel, a sör leoldja a füstöt a torkomról. Le kéne lazulnom, mégis úgy szorongatom az izzadó barna üveget, mintha össze akarnám roppantani. Nem bírom levenni a szemem a vágásról Joe Capgras

hasán. Kíváncsi vagy, hogy szereztem, kérdezi, amikor észreveszi, hogy bámulom, én meg némán bólintok. A játszótéren mindig én voltam a legádázabb gyerek, mindenki-be belekötöttem, nem néztem, hogy nagyobb vagy erősebb nálam, kihasználtam a meglepetés erejét, nem akartam hegek nélkül meghalni. Nyolcszor lőttek meg, és mindegyiket túléltem, mondja, és megmutatja mind a nyolc sebesülését, elmondja a történetüket, halálos sebek, az orvosok sem hitték el, hogy túléli, mégis itt van. Engem nem fognak kiányírni soha, mondja, és akkor leesik, hogy Joe Capgras tényleg azt hiszi, hogy halhatatlan, és arra gondolok, hogy talán itt, Amerikában tényleg halhatatlanok az emberek. Joe Capgras kérdez valamit, de mintha csak magának tennék fel kérdéseket, nem válaszlok, és a szemembe néz, most látom először komolynak, soha nem megyek vissza, mondja, oda soha többé nem megyek vissza, aztán feláll, és a mosdóba megy. Hallom a csobogást a vécékagylóban, én meg bebólintok, és amikor felébredek, még mindig neonsötét van. A szám sivatag, széthasad a fejem, merevedésem van, de nincs benne semmi érzéki. Nincs bennem semmi vágy. A szomszéd szobában valaki hangosan horkol, elnyomja a légkondi halk duruzsolását. Feltápázkodom, és kimegyek a fürdőszobába. Joe Capgras nincs sehol. Ahogy visszamegyek az ágyamhoz, megakad a szemem egy barna papírzacsón az asztalon. Belenézek. Tele van tíz- meg húszdollárosokkal. Felkel a nap, és nem tudok visszaaludni, összepakolok, kicsekkolok a szobából, és kiállok stoppolni, nemsokára megáll egy picukpos, az ülésről a padlóra söpri a pornólapokat, és int, hogy szálljak be, a rádióból country szól, a visszapillantóra akasztva egy hatalmas kocka és egy kereszt forog, Jézus sosem néz

a tükörbe. Fél órája megyünk a nyílegyenes úton, ügyvédek mosolyognak le ránk a magasból az óriásplakátokról, mint az istenek. Aztán az egyik keresztvezőben feltorlódik a kocsisor, és ahogy elgurulunk a villogó rendőrautók meg az árokba csúszott Ford mellett, meglátom Joe Capgrast. A betört szélvédőn lóg ki a felsőteste, az arcán ugyanaz az eszelős vigyor, vagy lehet, hogy az üvegszilánkok tépték fel a száját, a homloka széthasadt, látom az agyát, ez a seb az utolsó, a kilencedik, én meg arra gondolok, hogy most már soha nem fogom megtudni, miért nem mondta meg az igazi nevét.

07 – VÉGTLEN LOOPOK

Venice Beach, gördeszkás aréna, az All I Need szól a fejemben. Hipnotizál a betontektonóban odavissza guruló deszkások loopja. Körbeértem, itt a vége, az eleje, a vége. Magamhoz találtam vissza, vagy a bennem lévő másikhöz. A parton állok, az óceán belecsíp a lábamba, a hullámokba gázolok, a habokra dőlök, fókaszzerű szörfösök siklanak csőbe, bújnak el a hullámok ölében. Lassan elúszom a parttól, elúszom magamtól, a mélység felé, a végtelen fekete vízbe. Lebukom a víz alá, nem akarok feljönni, fogy az oxigén, a látomásokat keresem a hullámok alatt. Akasztott emberek egy teremben, hangtalanul lüktető tömeg, egy lány a vécében pépes massa, akik megerőszakolták, körbeállják, és röhögnek rajta, tudom, mit kellene tennem, de nincsen nálam öngyújtó, egy irodai szék kereke alá beszorult egy műszempilla, verdes, mint egy mosdókagylóban haldokló lepke, a tükör kamera felé forduló kamera lesz, lassan kővé dermedek, valaki utánam nyúl, és felhúz a felszínre. Megtisztulni jöttem, pogány

keresztelő, de csak még mélyebbre merültem a bűnbe a két óceán között. Ha túlélem a merülést, visszamegyek a valóságba, és elindulok hazafelé, végigpörgetve mindent újra. Ez lesz az én végtelen utazásom.

08 – NINCS VISSZAÚT

A visszapillantó-tükörbe nézek, és azt mondom, addig nem veszem le a lábamat a gáztól, amíg rá nem jövök, hogy mit akarok kezdeni a szaros kis életemmel. Ez az én szaros kis életem, üvöltöm, és az enyém is marad, ha akarom. Csak válaszolj erre az egyszerű kérdésre, mondom. Zavarban vagyok, nem tudom, mit feleljek. Még sosem kérdeztem meg magamtól, hogy mit akarok kezdeni a szaros kis életemmel. Nem akarok vitatkozni, mert az életem tényleg kicsi és szaros. Ahhoz is túl jelentéktelen vagyok, hogy ilyen kérdéseket tegyenek fel nekem. Kanyarodik az út, megmarkolom a kormányt, mintha az életem múlna rajta. A biztonság illúziója. Mintha számítana, mibe kapaszkodom, ha úgy döntök, hogy kiegyenesítem a kanyart. Elféherednek az ujjaim, mintha nem lenne rajtuk hús. Egy pillanatra elhallgat a zene, azt akarom, hogy soha többé ne szólaljon meg, de aztán egy belső hang kitölti az űrt. Nem akarok kérdéseket feltenni magamnak. Hazudhatnék is, és akkor lassan formálódni kezdene valami válaszféle a fejemben. Mintha ködből akarnék szobrot faragni. Újra farkasszemet nézek magammal a visszapillantó-tükörben, mögöttem a múlt, előttem a jövő, itt ülök a folyton változó jelenben. Minden bizonytalan. Utazni akarok, azt akarom, hogy ez az utazás ne érjen véget. Lassan kieresztem a tüdőmből a levegőt. Visszafelé számolok. Az utat kellene figyelnem. Utazni

akarok, mondom most már határozottabban, de még mindig remeg a hangom. Elveszítem a fókuszot, az elsuhanó sávelválasztók látványa megszédít. Mint egy végtelenített morzejel. Nem merem becsukni a szemem. Utazni akarok, ismétlem még egyszer, és felröhögök. Mindenki utazni akar. Minden tele van idegenekkel. Mindent lefotóznak, mindent felzabálnak, mindent megvesznek, mindent megbasznak. Olyanok, mint a sáskák vagy a pestis, valami fertőző bőrbetegség. Ez már a Nyugat sokadik alkonya, mindenkinek jobb lenne, ha véget érne ez az emberkísérlet. A turisták a terroristáknál is rosszabbak. Nem dühösek, kiszámíthatóan cselekednek, nincs bennük semmi irracionalitás. Merő jószándékból, tudásszomjtól hajtva, boldog mosolylyal arcukon pusztítják el a világot. Közben elhiszik, hogy majd egy szaros utazás megváltoztatja a szaros kis életüket, ezért ész nélkül röpködnek a világban. Leszarom ezeket a száználmas faszfejeket, akik beszópták, hogy így kell élniük. Nem vagyok kíváncsi a szaros kis álmaidra. Nem érdekel, hogy mit hagyok magam után, ha kiszállok a következő kanyarban. Az se érdekel, ha csak egy felismerhetetlenségig összeroncsolódott test marad utánam, csak ne szarjam össze magam, mielőtt megdöglök. A következő pillanatban bevág elének valaki. Beletaposok a fékbe, de nem üvöltök, nem csinállok semmit. Elképzelem, hogy előveszem a 9 mm-es Magnumomat, és kilocsantom a sofőr agyát. Kevesebért is öltek már embert. Leblokkol az agyam, nyelek egyet. Kiszárad a szám, a nyálam, mint egy éles kockacukor, szétkarcolja a nyelőcsövem. Beletaposok a gázba. Azt hittem, már rég padlóig nyomtam a pedált, de tovább gyorsulunk. Le akarom előzni.

09 – EGY ALAK A FELÜLJÁRÓN

Hetek óta úton vagyok, lesben állok a forgalmas főutak, veszélyes kereszteződések és vasúti átjárók környékén. Olyan útszakaszokat keresek, ahol az emberek úgy vezetnek, mintha nem lenne holnap. Sok időt töltök az elkerülő felett átívelő felüljárón, a csak halálútként emlegetett szakaszon. A statisztikák szerint tavaly itt történt a legtöbb halálos baleset.

Egy festékkel töltött lufi van nálam. Lassan átnyúlok a korlát felett. Kiszámoltam, ha a felüljárótól ötven méterre lesz az első ütközés, hatvan másodperc alatt odaérek, sokkal hamarabb, mint az első mentők és tűzoltók. A festékkel töltött lufinak olyan a tapintása, mint egy hideg női mellnek. Alattam mint kiolvashatatlan morzejelek húznak el a kocsik, teherautók, motorok. Még nem engedem el a lufit, amikor az egyik autóból gyerekek integetnek fel. Visszaintegetek.

10 – A VENICE BEACH-CONEY ISLAND METRÓ

A metróra várok, egyhavi antidepresszáns adag lapul a zsebemben, egy letépett plakátot bámulok: Naponta háromezer-ötszázán halnak meg az utakon. Ez elsőre nem tűnik túl soknak, de túl kevésnek sem, ha azt vesszük, hányan ülnek nap mint nap autóba, és hogyan vezetnek. Érdekelne, hogy ki számolta össze. Még sosem láttam halálos balesetet, de még csak egy sima gázolást se. Nem tudom, hogy mázlista vagyok, vagy egy igazi lúzer. Már a pornó sem érdekel, egész nap orosz közutakon készült trashvideókat nézek, hogy kiégessem az agyam. Amikor egy nyerges vontató keresztülhajt egy bicikliző medvén,

rádöbbenek, hogy Oroszország a lehetőségek hazája, és úgy döntök, kivándorlok. A volt csajomat sosem tudtam volna rábeszélni. Amikor lemerül a telefonom, iszonyatos fáradtság tör rám. Álomba ringatnak a motel előtt elzúgó kamionok.

Álmomban hazafelé tartok, egy metrómegállóban állok, egy másikban, ami ugyanolyan, mint az, ahol korábban vártam. Befut a szerelvény. Tompa csattanást hallok. A hatalmas géptest csikorogva fékez. A kerekek visítva gyalázzák meg a síneket, amit a következő pillanatban artikulálatlan üvöltés nyom el. Én is üvöltetni akarok, de nem jön ki hang a torkomon. A telefonommal a kezemben állok a jármű mellett, de nem a mentőket hívom, hanem a kerekek alá szorult vonagló testet fényképezem.

A hipszterszakállas srác nagyjából egyidős velem. Még nem fogadta el, hogy ez ennyi volt, hogy ebből az alagútból már csak darabokban fog kijönni. A peron pillanatok alatt megtelik báméskodókkal. A tömegből kilép egy középkorú szemüveges férfi, letérdel, és benéz a metrókocsi alá. A kerekek térd alatt lemetélték a srác lábát. Egyre többen világitanak oda a telefonjukkal. Pár perc múlva tele lesz a net a balesetről készült felvételekkel. Hipszterszakáll mobilja ott hever a földön a keze mellett, ahogy közelebb lépek, látom, hogy még mindig fut rajta a FB Lite. A szemüveges férfi úgy tesz, mintha segíteni akarna, de aztán óvatosan arrébb rúgja a srác telefonját, felkapja, zsebre vágja, és távozik. Az utca felől szirénázás hallatszik, éles vijjogás hömpölyög lefelé a simára kopott lépcsőn. Közelebb lépek, ráközelítek Hipszterszakáll arcára, hogy tisztán ki lehessen venni a vonásait a felvételen. Egy darabig a kijelzőn keresztül nézem a metrókocsi alá szorult testet,

de hiányérzetem van, mert sokkal jobban nézne ki ez az egész, ha a színes neonfényben fürdő utcán lennénk, esne az eső, és a tócsák libabőrös felszínét felhasogatnák a led-izzók pengéi. Tudom, hogy le kéne állítanom a kamerát, de képtelen vagyok megérinteni a kis fehér négyzetet a kijelző alján. Arra gondolok: mi van, ha leállítom a felvételt, és Hipszterszakállnak is vége lesz? Ráközelítek az arcára. Egy halotti maszk. Feljövök a város alól, és megállok a piszkos-szürke utcán, tekintetemmel a tűzfal tövében pózoló párt keresem, de már nincsenek sehol, vagy még nem érkeztek meg. Hagyom, hogy elsodorjon a tömeg, amit a város okádott ki a gyomrából.

COST TO COAST

Text's by: Botond RÉSZEGH, Benedek TOTTH

Translations by: Árpád KÉMENES, Owen GOOD

Photo: Botond RÉSZEGH

Design: Raster Line

Layout: Botond RÉSZEGH, Alpár DÁVID

Printed by: Gyomai Kner Nyomda

Paper: ?

500 ex.

© Botond RÉSZEGH, 2019

© Benedek TOTTH, 2019